

Isten szeretete

János 3,16-17
Karácsony 2. napja
1952. dec. 26.

Ez az ige a legrövidebb karácsonyi prédikáció. Nem János apostol mondja el, hanem maga a legnagyobb karácsonyi ajándék: Jézus Krisztus. Nem csupán külső szemlélő, szem- és fültanú beszél el benne, hogy mi történt karácsonykor, hanem maga a történet hőse, vagy - ha úgy tetszik, így is lehetne mondani - a történet áldozata mondja el, tehát olyan valaki, akivel az egész megtörtént. Ha tehát nem is volna a felolvasott ige a Biblia legismertebb verse, akkor is, már maga ez a körülmény is fokozott figyelmet érdemelne.

Az ige szerint karácsony ünnepe a szeretet ünnepe. Erre a megállapításra mindenki rábólogat: Igen, így van. Karácsony táján még a legkeményebb szív is ellágyul, még azok is megpróbálnak örömet szerezni egymásnak, akik különben az egész évet úgy élik le egymás mellett, mintha idegenek lennének, s nem is tartoznának egymáshoz. Igen ám, csak hogy karácsony nem az emberi szeretet ünnepe, hanem az isteni szereteté. Minden emberi szeretet, mely ezen az ünnepen beragyogja a világot, csak visszfénye annak a betlehemi ragyogásnak, mely egykor az éjszaka sötéttségében bóbiskoló pásztoroknak kijelentette Isten csodálatos nagy szeretetét.

Nézzük, mit mond Istennek erről a karácsonykor kijelentett szeretetéről az a Jézus Krisztus, akiben ez a szeretet megjelent! Isten szeretete mentő szeretet.

1. Mitől akar megmenteni Isten szeretete? Attól, hogy elveszünk.

Emlékezz vissza arra az időre, mikor a harctéren az első vonalban voltál! Egyszerre megkezdődött a pergőtűz. Süvítették a gránátok, robbantak az aknák, kelepelve kaszált a géppuska. Egy-egy megnyíló toroktűz szakadékot vágott ki melletted a földből. Széttépett emberi testek repültek a levegőben, s egyszerre csak megtizedelt soraitok s feltűrt árkaitok felé megindult a roham. Mintha a pokol tátotta volna fel kénkőves, tüzes száját. Ugye emlékszel, hogy akkor mintha valami hideg marok szorította volna össze a szívedet, s te remegve suttogtad: Jaj, elvesztem!

Talán egy rettenetes légi támadás elevenedik meg most, míg ezeket hallod, a szemed előtt. A szirénák riasztó sikoltására óvóhelyre menekült mindenki. Halálos csend borult az egész vidékre, mintha kihalt volna minden. A föld alá húzódott az élet. Te is ott szorongtál. Talán hozzád bújó gyermekeidet csitígtatod, s amit nekik mondtál, azzal a magad szívét is próbáltad csendesíteni. A nagy csendben egyszerre csak motorbűgás hallatszott. Talán még a szívetek is megállt a feszült várakozástól. Egyszerre csak egy nagy zuhanás, majd borzalmas robbanás. Megreng alattatok a föld. Azután sorra jön a többi. Azt sem tudod, hogy percek vagy órák telnek el közben. Peregni kezd az óvóhely vakolata. Azután egy nagy csattanás, s a következő pillanatban kezd összedőlni fölöttetek a ház. Sűrű por lepi el az óvóhelyet, s míg levegő után kapkodsz s a tiedet szorítod görcsösen magadhoz, remegve suttogod: Jaj, elvesztünk!

Pedig ez még mind csak „mintha a pokol lett volna!” Ha tudni szeretnéd, hogy mi maga a pokol s nem annak csak mása, mit jelent egészen elveszni, akkor állj a golgothai kereszt alá, nézd és hallgasd Isten Fiát, amint felkiált: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?! Aki zokszó nélkül hordozta el a megaláztatást, szisszenés nélkül a megkorbácsoltatást, másokat vigasztal és ellenségeiért imádkozik a kereszt észbontó kínjai között, nem bírja a fájdalom sikoltása nélkül elhordozni, mikor alá kell szállnia a poklokra. Ez az Ó kiáltása: Jaj, elvesztem! Igen! Elveszett, hogy nekem ne kelljen elveszni. Pokolra ment, hogy én ne jussak oda. Elkárhozott, hogy nekem ne kelljen elkárhoznom.

Ettől a, még Isten Fia számára is sikoltás nélkül kibírhatatlan elvesztéstől akar megóvni, megmenteni Isten szeretete. A „mintha a pokol“-ból van menekvés, ebből nélküle nincs.

2. Kiket akar megmenteni Isten szeretete? Az egész világot.

Isten mentő szeretete tehát minden embert át akar ölelni. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson (I.Tim 2,4). Nem állít fel tehát valaminő mértéket, melynek alapján osztályozná az embereket: Ezt meg kell mentenem..., amaz vesszen el! De jó, hogy nem állít fel mértéket és nem válogat az emberekben, mert akkor én bizonyosan elvesznék. Ha azt mondaná, hogy csak a jókat menti meg, ki merné magáról azt mondani, hogy ő jó az előtt a Jézus előtt, akiben még az ellenségei sem tudtak álnokságot felfedezni, de aki mégis visszautasította a „jó” jelzőt azzal, hogy nincs jó más, csak az Isten? (Máté 19,17). Ha kegyelmi alapon akarná mentő munkáját végezni s azt mondaná, hogy csak azokat menti meg, akik méltók a kegyelemre, ki merné magáról azt mondani, hogy ő méltó a kegyelemre, mikor a kapernaumi százados is, pedig őt egy egész város tartotta méltónak Jézus kegyelmére, magáról csak azt merte Jézus előtt vallani: Nem vagyok méltó (Luk. 7,4-6). Én nem merném magamról azt mondani, hogy jó vagyok, de még azt sem, hogy méltó vagyok a

kegyelemre. Nekem csak abban van a reménységem, hogy Isten az egész világot meg akarja menteni, s ebbe az egész világba én is beletartozom. A nagy vacsora példázatában is azt a parancsot kapják a szolgálók, hogy az utcáról és a szorosokról hozzanak be minden szegényt, csonkabonkát, sántát és vakot, és kényszerítsenek bejönni mindenkit, akit csak előtalálnak (Luk. 14,21-23). A nyomorékok és nyomorultak, a szegények, koldusok, tolvajok, rablók, paráznák és az éjszaka söpredéke között talán én is megmenekedhetem. Mert az, hogy Isten szeretete az egész világot meg akarja menteni, nem nagyhangú nagyítás Jézus ajkán. Nézd, mint menti ki a romok alól az emberiség által már veszni hagyott emberroncokat: Zákeust és a többi vámszedőt, a házasságtörő asszonyt, a gyalázatosan gyáva Pétert!

Isten mentő szeretete nemcsak az egész embervilágot öleli át. Az eredeti görög szövegben a világ szó kozmosz szóval van jelölve. A kozmosz nemcsak az egész embervilágot jelenti, hanem az egész világmindenséget is, a csillagvilágot, az állatvilágot, a növényvilágot is, tehát az egész teremtettséget. Az egész teremtett világ ugyanis mentésre szorul, a rothadásig rabságban van a bűn miatt, és sóvárogva várja, hogy a bűnös emberrel együtt ő is megmeneküljön. (Róma 8,19-22.).

Csodálatos, mindent átfogó, egyetemes isteni szeretet!

3. Hogyan akarja Isten szeretete megmenteni a világot az elveszéstől? Úgy, hogy egyszülött Fiát adta érte.

Isten szeretete tehát nem hatalmi szóval menti meg a világot az elveszéstől, hanem áldozattal. A teremtéskor hatalmi szóval hívta létre, de a megváltáskor már vére folyt érte. Ezt a kérdést ugyanis nem szabad a karácsonyi romantika derűjében nézni. Maga Jézus is nem így mondotta: Isten egyszülött Fiát küldte... hanem így: adta. Ebben a megfogalmazásban benne van a Golgotha árnyéka. Próbáljuk egy képpel közelebb hozni ezt az áldozatot! Ha egy hatalmas hősivatagban üldözőbe vesz egy farkascorda egy szánt, s a távolság egyre fogy a szán és a csorda között, talán belelépsz már a csordavezér tátott torkába s remegve arra gondolsz: Jaj elveszünk!, akkor - ugye - természetes, hogy összeszedsz minden húsdarabot az elemőzsiádból s odadobod a farkasok elé, hogy míg azon marakodnak, egy kis egérutat nyerjeteek?! Nem sajnálsz az áldozatot, még ha az utolsó falatot kell is odadobni. Talán még azt is el tudnád képzelni, hogy mikor már minden veszni látszik, az utasok egyike azt mondja: Én egyedülálló ember vagyok, engem nem vár és nem sirat meg senki, én odadobom magam a farkasok prédájául, hogy ti megmeneküljeteek... és erre leugrik a szánból. A következő pillanatban talán eltakarnád a szemedet, hogy ne lásd a véres tragédiát, de közibe vágnál a lovaknak, hogy feszítsék meg utolsó erejüket is. Meg tudnád-e azonban tenni azt, hogy az utasok megmentéséért egyetlen, szívedhez bűjt fiadat kidobjad a szánból a farkascordának? Gondold azonban mindezt egészen konkrétan végig! Nézz a fiadra, aki talán itt ül melletted a templompadban, vagy gondold arra, aki most otthon van, s talán a karácsonyfa alatt üldögél és gyönyörködik annak szépségében! Oda tudnád őt dobni? Isten ugyanis ezt csinálta karácsonykor. Odadobta Fiát, az egyetlen, a szerelmetest, akiben gyönyörűsége volt, odadobta a csordának. Nézz a betlehemi jászolban csendesen pihegő kisdre! Ez volt. Utána nézz a keresztben véresre vert, megkínzott emberre, a fájdalmas férfira! Ez lett belőle. Lehet-e elképzelni ennél nagyobb szeretetet!?

Hogy nézel te erre a csodálatos szeretetre? Szeretném hinni, hogy azért jöttél el a templomba, mert nem nézed közönyösen. Talán szóval elgondolkozol rajta, mint Nikodémus, akinek Jézus ezeket a mondatokat elmondotta egykor, s aki nem tudott rá egy szót sem szólani, csak lehajtott fejjel, némán, elgondolkozva hazaballagott. Talán megrendül bele a szíved, mint annak a tahiti-szigeti bennszülöttnek, aki mikor Nott misszionárius erről az ígéről prédikált nekik, megkérdezte, hogy igaz-e ez s mikor a misszionárius határozott igennel felelt, így kiáltott fel: És te tudsz erről a szeretetről könnyek nélkül beszélni!? Vagy a hívő ember megdicsőült tekintetével nézel reá, mint aki tudja, hogy ez a szeretet csak a hit által lehet az enyém, de a hit által az enyém. Óh bárcsak ott lennénk mindnyájan azok között, akik hisznek az Isten Fiában és nem vesznek el, hanem örök életet nyernek! Ámen.